תדפיס



משיח בפרשה



פרוייקט של
כינוס השלוחים
העולמי תשע"ג

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כמה מילים על פרשת תולדות

פרשת תולדות עוסקת בתולדותיו-ילדיו של יצחק אבינו – יעקב ועשיו.

הפרשה פותחת בתיאור הורתם ולידתם של השנים: לאחר עשרים שנה של עקרות תפילתם של יצחק ורבקה נענית ורבקה זוכה להריון של תאומים, אך ההריון לא עובר בקלות. שני התאומים מתרוצצים בבטנה ומסבים לה צער גדול.

רבקה פונה לשאול בה', והיא מקבלת תשובה – "שני גויים בבטנך ושני לאומים ממעייך יפרדו". כאשר נולדים התאומים למזל טוב, נולד עשיו מלא שערות ומכאן שמו– עשיו לשון עשב. ואילו יעקב, אשר אחז בעקבו של אחיו זכה לשמו בעקבות עובדה זו.

הנערים גדלים וכל אחד מהם פונה לכיוון אחר. יעקב הינו "איש תם, יושב אוהלים" ואילו עשיו – "איש יודע ציד, איש שדה".

ביום מן הימים, על פי המדרש היה זה ביום הסתלקותו של אברהם אבינו, מגיע עשיו מן השדה עייף ורעב. יעקב, אשר הכין נזיד עדשים לסעודת ההבראה, התבקש על ידי אחיו "הלעיטני מן האדון האדום הזה". בתמורה לנזיד העדשים – בפועל ולא במליצה – דורש יעקב מעשיו את ה...בכורה. עשיו, ללא מחשבה שניה, מוכר בשטר חתום כדת וכדין את מעמד הבכורה המקנה לו את זכות הכהונה. "ויבז עשיו את הבכורה".

השנים חולפות בפרשתנו ביעף. יצחק יורד לגרר, וחוזר משם עשיר גדול. בארות נחפרים ונחסמים, עשיו נושא נשים שלא מוצאות חן בעיני הוריו. יעקב, עדיין, רווק.

בערוב ימיו חפץ יצחק להעניק את ברכתו לבנו. לאיזה בן, לעשיו דווקא. יצחק קורא לבנו ה(לא) בכור ומבקש ממנו להכין לו מטעמים. רבקה שומעת ומזדרזת ל'סדר' אחרת את מהלך העניינים. "עלי קללתך בני" היא מרגיעה את בנה הקטון (הפרש של דקות ספורות בין השניים).

בסיומה של מלאכת התארגנות מהירה בה מבשלת רבקה מטעמים ועוטפת את בנה בבגדיו של עשיו, נכנס יעקב אל אביו. האב הזקן אמנם מתפלא, אך מאציל את ברכתו למי שהוא חושב כעשיו.

עשיו נכנס אל האב דקות ספורות אחרי שאחיו עזב. "ויחרד עשיו חרדה גדולה מאד . . וישטום עשיו את יעקב על הברכה אשר ברכו אביו". עד היום הזה מפעפעת השנאה ותוצאותיה הרסניות.

סופה של המלחמה בין יעקב ועשיו לא מסופר בפרשתנו. הוא מרומז בפסוק "ועלו מושיעים מהר ציון לשפוט את הר עשיו, והייתה לה' המלוכה" – לאמר: בקרוב מאוד, בגאולה האמיתית והשלימה על ידי הרבי מלך המשיח, ישלים המלך המשיח את מלחמתו של יעקב בעשיו, ויביא את העולם לשלימות האמיתית.

יעקב ועשיו – מלחמת עולם?!

בשיעור זה נתמקד באישיותם של האחים עשיו ויעקב:
האם עשיו היה רשע עוד קודם שנולד? ועל מה רבו בבטן אמם?

השיעור מבוסס ברובו על לקו"ש ח"כ עמ' 174, וחלקו האחרון על לקו"ש חי"ז שיחה לפרקי אבות, סעיף ג'

סיפור הפרשה המופיע בפרשת תולדות הינו דוגמא קלאסית לאור ששופכת תורת החסידות על הבנת סיפורי התורה. אנו מוצאים בפרשתנו רצף של אי-הבנות ותמיהות אשר דורשים ביאור והסבר, ולאחר שנלמד כיצד תורת החסידות מסבירה את אירועי הפרשה – נבין את הכל באור אחר לחלוטין.

השיעור מחולק לארבעה חלקים:

א. השאלות בפרשה. ב. יעקב ועשיו על פי פנימיות התורה. ג. מה היה הויכוח הרוחני בין יעקב לעשיו? ד. מה כל זה נוגע אלינו, כיום?

חלק ראשון: השאלות בפרשה

שאלה ראשונה: מדוע אוהב יצחק את עשיו?

הנערים גדלים, כולם כבר מוצאים את ההבדלים וראו זה פלא– יצחק אוהב את עשיו דווקא.

מקור 1

כז וַיִּגְדְּלוּ הַנְּעָרִים, וַיְהִי עֵשָׂו אִישׁ יֹדֵעַ צַיִד אִישׁ שָׂדֶה; וְיַעֲקֹב אִישׁ תָּם, יֹשֵׁב אֹהָלִים.
כח וְיִצְחָק אֹהֵב אֶת-עֵשָׂו, כִּי-צַיִד בְּפִיו; וְרִבְקָה, אֹהֶבֶת אֶת-יַעֲקֹב.

מה קורה כאן? וכי יצחק היה תמים? לא מבין עניין?

תירוץ קלוש למדי יהיה להסתפק בעובדה שיצחק היה עיוור. הכתוב עצמו סותר זאת!

מקור 2

כב וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב אֶל-יִצְחָק אָבִיו וַיְמֻשֵּׁהוּ; וַיֹּאמֶר, הַקֹּל קוֹל יַעֲקֹב, וְהַיָּדַיִם יְדֵי עֵשָׂו.

– כאשר נכנס יעקב לקבל את הברכות (סוגיה שדורשת ביאור בנפרד), עשיו מזהה מיד שהקול – קול יעקב, עדין מדי בשביל עשיו. לא נראה לכם מוזר לטעון, שיצחק לא זיהה את רשעותו או לפחות את גסותו של הנער?

תאמרו – כנראה יצחק הבין משהו שאנחנו לא מבינים.

בזה אתם צודקים כמובן, אך עדיין אנחנו בבעיה: רבקה אמנו; אחת האמהות! מי שהחזירה את הענן אל האוהל! היא, בוודאי לא הייתה אישה פשוטה. אם עשיו אכן מגלם באישיותו איזושהי מעלה סודית, מדוע אוהבת רבקה את יעקב?!

סתם ויכוח בין בני זוג?! קשה להאמין!

שאלה שניה: מכירת הבכורה

סיפור מכירת הבכורה תמוה מאד גם הוא ומעורר שאלות.

הלא בכורה הינה תיאור מצב עובדתי! מהי אם כן, התועלת במכירתה?

(נספח 2: היהודי שרצה לקנות כהונה – בדיחה) .

שאלה שלישית: קבלת הברכות בעורמה

וגולת הכותרת: קבלת הברכות בעורמה!

מה זה צריך להיות?!

כיצד ייתכן שהתורה, סמל היושר והמוסר האנושי, תכתוב בפירוט כל כך גדול אודות מעשה רמיה שכזה?! כך, לנצל חולשה של אדם, זקן ועיוור, ופשוט לעבוד עליו?!

וכי התורה מעודדת טריקים?!

•

הוא שאמרנו – דרושה מפת התמצאות חדשה כדי להבין לעומק את המתרחש ומסופר בפרשה!

חלק שני: יעקב ועשיו – על פי פנימיות התורה

על פי חסידות, יעקב אינו רק איש תם וישר דרך, בדיוק באותה מידה שעשיו איננו סתם פרא משועמם ומחולל מהומות. (לא רק, על כל פנים...). החסידות חושפת בפנינו טפח ממה שמתרחש מתחת לפני השטח, ומה שקורה מעליו– בעולמות העליונים.

לא לחינם נולד עשיו ראשון ולא בכדי תפס אותו יעקב בעקביו. הכל נעוץ היה בשורש נשמתם של יעקב ועשיו.

יעקב – שורשו מעולם התיקון, ואילו עשיו, שורש נשמתו היה מעולם נעלה יותר – עולם התוהו.

וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו כו'. הנה ידוע שיעקב שרשו הוא מבחי' שם מ"ה דעולם התקון ושרשו של עשו הוא מבחי' עולם התהו. והאורות דתהו הם גדולים מאד ולא יכלו

להתלבש בתוך הכלים. ונסתלקו מהכלים והן בחינת מקיפים והכלים

מקור 3

וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו כו'. הנה ידוע שיעקב שרשו הוא מבחי' שם מ"ה דעולם התקון ושרשו של עשו הוא מבחי' עולם התהו. תורה אור לפרשת וישלח

עשיו הגיע ממקום גבוה יותר ולכן נולד ראשון. זוהי גם הסיבה שיצחק אבינו, אשר ראה את שורש נשמתו של בנו, העריך והוקיר את הפוטנציאל הנשמתי הגלום בו. זו הסיבה שיצחק אהב את עשיו.

[הרחבה אפשרית: מדוע היה עשיו רשע בפועל– כל הגבוה יותר– נופל למטה יותר]

שאלת יסוד: כיצד בכלל יתכן שבנו של הצדיק, הוא רשע?

עשיו נולד מיצחק אבינו, שכל חייו היו בקדושה ובטהרה. אחד מאבות האומה. על יצחק הרי נאמר שהיה מרכבה לאלוקות.

מקור 4

וזהו שאמרו רבותינו ז"ל 'האבות הן הן המרכבה' – שכל אבריהם כולם היו קדושים ומובדלים מענייני עולם הזה, ולא נעשו מרכבה רק לרצון העליון לבדו כל ימיהם. תניא פרק כ"ג

נשאלת השאלה: כיצד ייתכן שיצא לו בן רשע?

השאלה מתחזקת עוד יותר מתוך עיון ראשוני בפרשנים. מקריאת המקור שלפנינו נראה לומר שעשיו היה רשע עוד בבטן אמו!

מקור 5

וַיִּתְרֹצֲצוּ הַבָּנִים בְּקִרְבָּהּ וַתֹּאמֶר אִם כֵּן לָמָּה זֶּה אָנֹכִי וַתֵּלֶךְ לִדְרֹשׁ אֶת ה'.

רש"י: וַיִּתְרֹצֲצוּ – ..רבותינו דרשוהו לשון ריצה, כשהיתה עוברת על פתחי תורה של שם ועבר יעקב רץ ומפרכס לצאת, עוברת על פתחי עבודה זרה עשו מפרכס לצאת.

כלומר, כבר ברחם נמשך עשיו לרע ולשלילי. נראה לומר שמלכתחילה היה עשיו רשע גמור.

תשובה: עשיו התחיל את דרכו בדרך הטוב

הזוהר הקדוש כותב, כי לא זו בלבד שבמעי אמו לא היה עשיו רשע, אלא שכל שנותיו הראשונות – עד שנסתלק אברהם אבינו – סבו ומחנכו, התנהג עשיו בדרך הטוב.

מקור 6

"ויגדלו הנערים, סטרא דאברהם גרים לו לאתגדלא וזכותיה סייע לון (=הצד של

אברהם גרם להם גדולה וזכותו סייע להם) הוא הוה מחנך לון במצוות (=הוא היה מחנכם במצוות) .. לאסגאה (=להרבות את) יעקב ועשו". זוהר פרשת תולדות קלח סע"ב

הזוהר מבסס את דבריו על לשון הכתוב 'ויגדלו הנערים'. ויגדלו הוא מלשון גדולה רוחנית – יעקב ועשיו 'גדלו' בדרכם הרוחנית, אלא שאחר שנסתלק אברהם, נשמטה לעשיו התמיכה הרוחנית לה זכה והוא יצא לתרבות רעה.

חלק שלישי: מה היה הויכוח הרוחני בין יעקב לעשיו?

הקדמה: מעשה אבות סימן לבנים

חז"ל מלמדים אותנו כי "מעשה אבות סימן לבנים". כלומר, בחיי האבות ישנם קווי אופי להתרחשויות גשמיות ורוחניות של כל יהודי במשך כל הדורות. וזה נותן כוח ל"בנים" לעבוד את השם בדרכים השונות.

בעבודת השם של יהודי ישנם באופן כללי שני סוגי עבודה: צדיק – יהודי שלא חטא מעולם, ובעל תשובה – יהודי שחטא ולאחר מכן חזר בתשובה. הרמב"ם מכנה את שני הסוגים: "החסיד המעולה" ו"הכובש את יצרו". (נספח – שמונה פרקים לרמב"ם)

היות שמעשה אבות סימן הוא לבנים, מובן שמעשיהם של האבות נותנים כח לעבודת הצדיק, החסיד המעולה. הרי עבודתם שלהם הייתה בבחינה זו.

מאין אם כן ישאב כח בעל התשובה? הלא האבות לא נזקקו כלל לכבוש את יצרם. כאמור לעיל, הם היו מרכבה לרצון העליון!

וכי הבנים כולם צדיקים הם?!

[אמרה מר' לוי יצחק מברדיטשב אודות אחטא ואשוב– נספח 3]

הסבר: עשיו נותן את הכוח לעבודת ה'

מחדש הרבי מלך המשיח:

עשיו, בהיותו בנו של יצחק, קיבל את המשימה הנעלית הזו– כיבוש היצר.

עשיו בתחילת דרכו היה טוב. הוא אומנם נולד עם יצר לעבודה זרה, אבל זה היה רק בשביל לתת לו אפשרות לכבוש את אותו היצר, ובכך לתת לנו את האפשרות והיכולת לשלוט על יצרנו אנו.

במשך מספר שנים כבש עשיו את היצר הזה. אמנם, מכיון שהיתה לעשיו בחירה חופשית, לאחר פטירתו של אברהם קלקל במעשיו, התנתק מקדושתו של יצחק ואיפשר ליצר הרע שהיה בקרבו לצאת מהכוח אל הפועל.

אך עובדה זו אינה גורעת מן הפוטנציאל שלו– להיות בעל תשובה.

מסקנה: עשיו ויעקב מסמלים את שני סוגי העבודה, ומהם ניתן הכח לשתי הדרכים השונות להתקיים בעם ישראל.

יסוד עבודת הצדיק נמצא באברהם ביצחק וביעקב. היסוד לעבודתו של בעל תשובה – אשר כובש את יצרו – התגלה אצל עשיו, בנו של יצחק ואחיו של יעקב אבינו.

רעיון מרכזי: מדוע התרוצצו הבנים?

שאלה לקהל: אם כן על מה "התרוצצו" ורבו יעקב ועשיו בבטן אמם? הרי לא יתכן לומר שעשיו רצה לעבוד עבודה זרה, הרי אז הוא עוד היה קשור עם קדושת אביו יצחק, ולא היה עדיין רשע?

תשובה: הויכוח בניהם היה ויכוח "אידאולגי", ויכוח בין שתי דרכים בעבודת ה'.

מקור 7

וַיִּתְרֹצְצוּ הַבָּנִים בְּקִרְבָּהּ וַתֹּאמֶר אִם כֵּן לָמָּה זֶּה אָנֹכִי וַתֵּלֶךְ לִדְרֹשׁ אֶת ה'.

רש"י: וַיִּתְרֹצְצוּ – ..דבר אחר, מתרוצצים זה עם זה ומריבים בנחלת שני עולמות.

ילקוט שמעוני, תולדות: ויתרוצצו הבנים בקרבה – שהיו חולקין בשביל העוה"ז והעוה"ב.

בראשית רבתי, תולדות: תני ר' אליעזר אומר: כשהיו יעקב ועשיו במעי אמן אמר יעקב לעשו, עשו אחי אנחנו שנים לאבינו, שני העולמים לפנינו העוה"ז והעוה"ב, העוה"ז יש בו אכילה ושתייה ומשא ומתן וקיחת אישה והוליד בנים ובנות, אבל העולם הבא אין בו כל המידות הללו, רצונך טול אתה העוה"ז ואני אטול העוה"ב.

עשיו שמייצג את עבודת 'כובש את יצרו' – 'בעל תשובה' טען: עיקר העבודה היא בעולם הזה, כל מטרת היווצרות העולם הבא היא על מנת שנתקן את העניינים הנמוכים שישנם בעולם הזה, ונעלה ונשיב אותם לקדושה – בהתאם לעבודת בעל תשובה – להשיב ולתקן. כלומר: העולם הבא הוא אמצעי לברר את **העולם הזה** בצורה מושלמת.

יעקב שמייצג את עבודת 'המעולה' – 'צדיק' טען: העיקר הוא העולם הבא, אך כדי להגיע אליו יש צורך קודם לעבוד ולהתעלות בעולם הזה. כלומר: העולם הזה משמש ככלי הכנה ומעבר לתכלית שהיא **העולם הבא**.

ובהתאם לאדיאולגיה שלו, עשיו אף היה מוכן למכור את חלקו בעולם הבא אותה אותו הוא מכנה בשם "בכורה", כמו שממשיך המדרש ואומר:

ומנין שכך הוא שנאמר" "ויאמר יעקב מכרה כיום את בכורתך לי", כיום זה בחר לך – כיום שהיינו בבטן. ולמה קורא העוה"ב בכורה מפני שהוא ארוך וזה קצר. הנה אנכי הולך למות, מיד כפר בתחיית המתים, מה חיים שיש בהם רוח ונשמה מתים, וכיון שמתו מנין שיחיו, ולמה אצטער אני שלא אעשה תאותי בעוה"ז ולהמתין לעולם שאין בו שכר טוב. מיד נטל עשו בחלקו העוה"ז ויעקב נטל בחלקו העוה"ב.

איננו רוצה להמתין לעולם הבא לקבלת השכר, אומר עשיו, אני רוצה לקבל את השכר כאן ועכשיו. וזה אכן מה שקורה. יעקב ועשיו סוגרים "דיל" – עשיו מקבל את העולם הזה, ויעקב מקבל את העולם הבא.

סוף דבר: עשיו שבחר בעולם הזה, נפל בתוך ענייני העולם ויצא לתרבות רעה – הוא נשאר 'תקוע' בעולם הזה. יעקב שבחר לקבל שכר בעולם הבא, זכה בעולם הבא ואף הנחיל זכות זו לבניו – עם ישראל.

כאמור לעיל, יצחק ראה את שורשו הגבוה מאד של עשיו. [במקום שבעלי תשובה עומדים– צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד, כל הגדול מחברו, יצרו גדול הימנו].

לכן חפץ להאציל את ברכותיו דווקא לו.

הלא בעת שיתקן עשיו את עצמו ויברר את הניצוצות אשר נפלו בעולם התיקון – תבוא הגאולה! יצחק, שהיה בעצמו בדרגה מושלמת של גאולה, רצה לפעול גאולה בעולם כולו.

רבקה אמנו, לעומתו, ידעה היטב שעוד ארוכה הדרך. היא ראתה בעיניים נכוחות שלמרות שורש נשמתו, עשיו בחר בעולם הזה. היא דאגה – אפילו במחיר ויתור כביכול על היושר – לכך שהברכות תגענה ליעקב, מי שבניו עתידים לפעול את תיקון העולם בכל הדורות הבאים.

חלק רביעי: מה כל זה נוגע אלינו, כיום?

דיון סוגר: העולם הבא – הכרחי להשלמת העבודה

כאמור, יעקב בחר בעולם הבא. מהו עולם זה? מי יזכה להיות בו?

[הערה: המושג "הבא" מתייחס בדווקא לעתיד **הקרוב**. שבוע הבא, חודש הבא. השבועות שלאחר מכן לא זוכים לכינוי זה. משמע– העולם הבא הוא ממשי וקיים בתודעתו של כל יהודי כדבר העתיד לקרות בקרוב ממש!]

אנו רגילים לכנות את עולם האמת, העולם אליו מהגרת הנשמה לאחר 120 שנה שלה בעולם הזה. אך בכתובים מתייחס ביטוי זה דווקא אל עולם התחיה; העולם שנזכה לו לאחר תחיית המתים, עולם הגאולה האמיתית והשלמה. בעולם התחייה יקבל כל יהודי את השכר על קיום המצוות בעולם הזה.

תשלום השכר ניתן בעולם התחיה דווקא, כי שם הנשמות בתוך גופים, ומכיוון שהעשייה הגשמית בעולם הזה היא זאת שנחשבת לצורך קבלת השכר, ואת המצוות מקיימים באמצעות הגוף הגשמי דווקא. ולכן גם הנשמה שאכן שותפה לעשיית המצוות, מקבלת את שכרה רק שהיא מאוחדת עם הגוף (נשמה בגוף).

המשנה מספרת לנו שכל יהודי יזכה להגיע לעולם הבא – עולם התחיה המדובר:

מקור 8

"כל ישראל, יש להם חלק לעולם הבא. שנאמר "ועמך כולם צדיקים, לעולם יירשו ארץ, נצר מטעי מעשי ידי להתפאר"

מסכת סנהדרין פרק יא, משנה א

פנימיות הכוונה העליונה היא, שישראל יעשו דירה לו יתברך בתחתונים, בעולם הזה התחתון שאין תחתון למטה ממנו, וכמאמר סוף מעשה במחשבה תחילה. וכונה זו מתבצעת בעיקר ע"י העבודה של מעשה המצות, שעל ידם נפעל בירור וזיכוך הגוף ועניני העולם, כמבואר בתניא בארוכה.

לקו"ש חי"ז, שיחה לפרקי אבות, סעיף ג

כל התכלית של קיומינו כאן בעולם הוא לעשות "דירה" להקב"ה, שזה נעשה על ידי קיום תורה ומצות, ובקיום המצות מה שנחשב זה קיום המצווה בפועל.

יעקב אבינו סלל עבורנו את הדרך עוד מבטן אמו. עולם התחיה, העולם הבא – הוא מטרת קיומנו.

כל עוד איננו נגאלים וזוכים לו – איננו יכולים להעצר. כל עוד לא השגנו את היעד – מה משמעות לה לדרך שעברנו?

על פי דברי הרבי מלך המשיח, שעומדים אנו כעת ברגעים האחרונים של הגלות, 'עקב' תקופת עקבתא דמשיחא, ניטול מיעקב – י– עקב, את הכוחות להחדיר את הי'– שם אלוקים בעקב– בעולם הזה הנחות– ומעשיו– את הכח לכבוש את היצר– עד שנפעל סוף סוף בעולם את הגאולה האמיתית והשלמה, על ידי התגלות מלכנו משיחנו מיד ממ"ש!

סיכום בנקודות:

- על פי פשט העניינים מתעוררות שאלות רבות על סיפור פרשתנו
- יעקב– שורשו מעולם התיקון, ואילו עשיו שורשו מעולם התוהו, עולם נעלה יותר.
- יעקב נותן כח ל'צדיקים' ואילו עשיו ל'בעלי התשובה'.
- יעקב בחר בעולם הבא, עשיו טען כי העיקר הוא העולם הזה.
- העוה"ב הוא עולם התחייה , העולם שנזכה לו בגאולה האמיתית והשלמה.

נספחים:

שמונה פרקים לרמב"ם, פרק ו'

המושל בנפשו, אף על פי שיעשה המעשים המעולים – הרי הוא עושה הטובות והוא מתאוה למעשי הרעות ומשתוקק להם, והוא ניפתל עם יצרו, ומתנגד במעשהו למה שיעירוהו אליו כוחו ותאוותו ותכונת נפשו, והוא עושה הטובות והוא מצטער בעשייתן. אבל המעולה – הרי הוא נמשך במעשהו אחר מה שיעירוהו אליו תאוותו ותכונתו, ויעשה הטובות והוא מתאוה ומשתוקק להן.

המעולה יותר טוב ויותר שלם מן המושל בנפשו. אבל, אמרו, אפשר שיעמוד המושל בנפשו במקום שהמעולה עומד בהרבה מן הדברים, ומדרגתו פחותה בהכרח, להיותו מתאווה לפועל הרע, ואף על פי שלא יפעלהו, אבל תשוקתו לו היא תכונה רעה בנפש.

צחוק בצד/ היהודי שרצה לקנות כהונה.

מעשה ביהודי שנכנס אל רב העיר והניח על שולחנו 5 שטרות של 100 דולר. "רוצה אני להיות כהן, כמה זה יעלה לי?"

הרב הנבוך, שבמוחו התרוצצו עשרים תוכניות אפשריות לניצול הכסף המונח לפניו, הכל בקדושה וטהרה כמובן, נאלץ להודות: "אין שום אפשרות לקנות כהונה בכסף."

היהודי, כמו סוחר, העלה את הצעת המחיר. עד 10,000 דולר הוא הצליח לטפס. כל כך רצה להיות כהן.

"מדוע הינך חפץ כל כך בכהונה?" התפלא הרב.

"פשוט מאד, ענה היהודי, אבי היה כהן, סבע היה כהן, מדוע לא אזכה גם אני להיות כהן?!"

אמרה/ האומר אחטא ואשוב

משנה מפורשת היא: "האומר אחטא ואשוב אחטא ואשוב– אין מספיקין בידו לעשות תשובה"

הסיבה לכך ברורה; התשובה עצמה היא זו שגורמת ליהודי לחטוא היות שהוא סומך עליה בשעת החטא. לכן, אינה יכולה להועיל לו.

ר' לוי יצחק מברדיטשב, סנגורן של ישראל, לא יכול היה להשלים עם פירוש זה.

"הייתכן?", כך שאל, "שיהודי שבשעת החטא אינו זוכר כלל מעניין התשובה – תשובה מועילה לו, ואילו יהודי אחר, שאפילו בעת שחוטא עולים במוחו הרהורי תשובה – לא יוכל לשוב?!"

אלא מה? ר' לוי יצחק קרא את המשנה מעט אחרת;

האומר אחטא ואשוב, אחטא ואשוב, אין מספיקין – אין בכך שום ספק – בידו לעשות תשובה!!"

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח

על ידי בניו השלוחים

בכל רחבי תבל

לרגל כינוס השלוחים העולמי

תשע"ג